

biblioteca@caldesdemalavella.cat

Recordeu d'adjuntar també un document amb el títol de cadascun dels textos, amb el pseudònim i el nom de l'autor/a.

Tot el que no et podré dir

Hola, és estrany escriure el teu nom després de tant de temps, així que no ho faré. Des que em vas deixar, amb tristesa i fúria al cor, no ha succeït gran cosa. El món canvia, és clar, la gent també, ja no soc la mateixa persona que tu tant coneixies. Malauradament, no has volgut tornar a fer-ho.

Tant de bo m'haguessis escoltat quan et parlava. L'orgull i la tossuderia és part de tot humà, però tu et superaves. Això ho odiava.

Odio el teu egoisme, la teva immaduresa, el teu humor ridícul que tant em feia riure, odio com em miraves perquè aconseguies veure'm per dins, odio el teu somriure que feia brillar els meus ulls com dos fanalets en una nit estelada, odio la necessitat de tenir-te a prop i el sentiment que em deixa la teva absència, però sobretot, odio no odiar-te.

També odio el teu silenci, la teva falta de comunicació, la manera de torturar-me amb el dubte.

Preguntes. Preguntes per respondre, preguntes no preguntades, preguntes mai formulades.

Respostes. Respostes per respondre, respostes suposades, respostes buides.

Tant se val; ressentiment, orgull, odi, preguntes no respostes i paraules no parlades. El vent s'ha emportat el "nosaltres". Ara queden rastres de records, records influenciats per la pròpia percepció de les situacions, maldestres records. Com una llegenda que mai se sabrà què hi havia de cert, un dia deixarà de ser explicada, i el "nosaltres", el "tu", se l'haurà emportat el temps.

Finalment, et dic gràcies, i adieu.

Vaig plegar la carta i la vaig deixar al costat dels geranis.

El meu mòbil va començar a vibrar.

-Ja et puc venir a recollir amor?

-Sí, mama, ara ja pots.

-L'has de deixar anar, ho saps, oi?

-Sí mama, ara ja puc.